

[Poul Møller.]

burde så vigtige love dog være nogenlunde i overensstemmelse med folkets flertal, og så burde dog en mand, der er folkestyrets leder, have en sådan fornemmelse af, hvor folkets flertal ligger i en sådan sag, at han ikke regerer imod det. Men han burde kende grundloven, han burde have vurderet alvoren i vore protester så sikkert, at han havde forstået, at vi ville benytte os af ethvert grundlovsmæssigt middel til at hindre gennemførelsen af den gang socialisering og statsdirigering, som han med påskud i en allerede kuldsejlet markeds-politik gennemtvang her i folketinget. Hvad havde han ellers ventet, vi ville have gjort? Lammefrontt have fundet os i, at han havde gennemført 10 jordlove, og blot have stemt imod her i tinget?

Men nu sidder regeringen med sit nederlag, og nu er den på illsomt tilbageetog fra sine forslag, og nu beder den om samarbejde. Men kan vi tro den, og hvad er det, den vil samarbejde om? Det fortæller åbningstalen intet om. Har regeringen overhovedet evnen til at lede et samarbejde? Vi så, hvordan det gik i fjor, og vi føler os ikke trygge ved at gå ind i samarbejde med en regering, der er så usikker i sine dispositioner, som tiden efter åbningstalen har vist at denne regering er.

Det har vist altid været skik for danske parlamentariske regeringer, at de har afsluttet deres overvejelser, inden de anmoder om kongelig underskrift på regeringsbeslutninger. Skulle jeg have taget fejl, så beder jeg statsministeren om at vejlede mig. Er statsministeren ikke enig med os i, at det må være parlamentarisk skik, at man først henvender sig til kongen og anmoder om underskrift, når man er aldeles sikker i sin beslutning? Men denne skik har nu statsminister og handelsminister brudt, så vidt vi ved uden at underrette den øvrige regering herom. Man har gjort det, som efter vor statsret skulle være en sags endelige og uigenkaldelige punktum, til en fase i forhandlingerne. Dette er kompromitterende. Men det er også kompromitterende, at den første foranstaltning, regeringen foretager efter åbningstalen, overhovedet ikke er omtalt i denne. Hvad skal vi så med disse taler, når de ikke engang kan fortælle, hvad regeringen agter at foretage i de

allernærmeste dage? Forklaringen kan naturligvis være, at man ikke den 1. oktober regnede med, at man skulle foretage sig noget i de nærmeste dage på dette område.

Den højtærede handelsminister har over for tinget erklæret, at den kongelige underskrift kun blev annulleret, fordi pris- og lønstoplovens ophævelse skulle udsættes „nogen tid“, står der i handelsministerens svar. Hvorfor var det hensigtsmæssigt, og hvorfor blev det ikke forhandlet i den samlede regering, der havde givet tilslutning til lovens øjeblikkelige ophævelse nogle få dage forinden? Og når der kun var tale om en udsættelse i „nogen tid“, hvorfor omtalte statsministeren så ikke denne ophævelse i åbningstalen den 1. oktober? Alt dette er tilsløret, og jeg er overbevist om, at handelsministeren aldrig havde fået sin vilje, hvis ikke oppositionspresen havde opsnuset sagens rette sammenhæng, så det blev en prestigesag for handelsministeren.

Jeg ved ikke, hvordan handelsministerens fremgangsmåde skal karakteriseres. Men jeg har set, at socialdemokratiets næstformand, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, til Land og Folk har udtalt — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Så molboagtigt vil en minister ikke optræde, så han først ophæver en lov og derefter sætter den i kraft igen.“

Jeg ved ikke, om handelsministeren er tilfreds med en sådan karakteristik; andre forekommer den mild.

Dernæst et spørgsmål til den højtærede statsminister, som tiltrådte handelsministerens indstilling den 19. september i et ministermøde: hvorfor rettede han næste dag henvendelse til handelsministeren om at udsætte lovens ophævelse? Statsministeren har selv for et stykke tid siden offentligt anvendt udtrykket „løbet er kørt“. Faldt det ham slet ikke ind, da han fik at vide, at kongen havde underskrevet anordningen om lovens ophævelse, at så måtte løbet være kørt? Hvad var det for kræfter, der førte til den helt usædvanlige fremgangsmåde at foranledige den kongelige underskrift annulleret? Det var jo ikke ministerkollegerne, for de havde tiltrådt handelsministerens indstilling, og det var heller ikke den parlamentarisk ansvarlige handelsminister. Hvem var det så, der gav den højtærede statsminister en sådan tvivl,